

УДК 330.3

В. П. Лещинський

член-кореспондент Будівельної академії України,
директор ТОВ «Всеукраїнський центр державно-приватного партнерства»

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ТА ІННОВАЦІЙНОЇ МОДЕЛІ РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Розглядаються питання, пов'язані з інвестиційною привабливістю регіонів. Надано характеристику інноваційної моделі розвитку економіки країни.

Ключові слова: інноваційна модель, розвиток, інвестиційний потенціал, регіон, економічна політика.

Постановка проблеми. Згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність» головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- й ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоспроможної продукції. З огляду на це можна зробити висновок, що державна інноваційна політика – це комплекс заходів щодо розвитку національної інноваційної системи; інструмент реалізації інноваційної моделі розвитку економіки та сталого розвитку країни, а також складова частина загальної політики держави, яка має систематично порівнюватися з інноваційною політикою технологічно розвинених країн, створюючи національне мистецтво управління інноваціями.

Отже, саме державна інноваційна політика має стати інструментом забезпечення сталого розвитку України, тобто збалансованого розвитку економічного, соціального й екологічного складників суспільного устрою, процесу змін, у якому експлуатація природних ресурсів, напрям інвестицій, орієнтація науково-технічного розвитку, розвиток особистості та інституційні зміни погоджені один з одним та зміцнюють сучасний і майбутній потенціал для задоволення людських потреб і прагнень [2].

Розбудова інноваційної моделі розвитку національної економіки України в розрізі

регіонів і галузей є стратегічно важливим завданням, від вирішення якого залежить не лише стан економіки, а й її зростання. Значний територіальний розподіл природних, економічних і соціальних умов зумовив значні територіальні відмінності в структурі, механізмах та активності інвестиційної діяльності в регіонах України. Інвестиційна привабливість є головною умовою формування інвестиційного клімату регіону. Одним із важливих факторів забезпечення сталого розвитку регіону є залучення й ефективне використання інвестиційних ресурсів. Це зумовлено тим, що інвестиції торкаються всіх сфер господарської діяльності регіону та країни в цілому, створюють багато можливостей для успішної реалізації поставлених цілей, досягнення соціального ефекту, майбутнього процвітання. На сучасному етапі розвитку економіки України виникла об'єктивна необхідність в активізації інвестиційної діяльності, оскільки саме вона є вирішальною ланкою всієї економічної політики держави, яка забезпечує стабільне економічне зростання країни в цілому та її регіонів зокрема.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Українські й зарубіжні вчені присвятили низку фундаментальних робіт проблемам оцінки ефективності використання економічного потенціалу країни.

Проведені дослідження ґрунтуються на різноманітних концепціях територіального устрою, розміщення продуктивних сил і використання окремих елементів економічного потенціалу регіону, а також інвестиційно-інноваційному аспекті розвитку національної економіки. Їх результати ві-

дображено в наукових працях таких учених, як І. Бережна [1], В. Бондар [2], А. Дрич [3], М. Долішній [4], А. Жулавський [5], М. Крейнін [8], С. Семів [9], О. Пилипак [10] та інші.

Інвестиційну привабливість регіонів та інноваційну політику в контексті сталого економічного зростання розглядали А. Асаул, В. Геєць, О. Крайник, М. Крупка, А. Ландарь, В. Папп.

Проблеми формування інноваційної моделі розвитку й удосконалення державної інноваційної політики аналізували провідні вітчизняні та зарубіжні науковці: Г. Андрощук, В. Базилевич, Ю. Беленький, М. Бутко, С. Зеленський, О. Акименко та інші.

Метою статті є дослідження впливу інноваційної політики на інвестиційну привабливість регіонів у контексті сталого економічного зростання, а також розробка методологічних положень і практичних рекомендацій щодо вдосконалення державної інноваційної політики та концептуальне обґрунтування ролі держави в розбудові інноваційної моделі розвитку національної економіки України.

Виклад основного матеріалу. Думки економістів щодо доцільності та змісту державного регулювання економіки є досить суперечливими. Варто зазначити, що ринкова основа інноваційної політики жодним чином не спростовує логіку державного втручання й підтримки наукового процесу, а інноваційна політика, змістом якої є сприяння ефективному обміну інформацією між суб'єктами господарського життя на різних етапах інноваційних циклів, є обов'язковим елементом системи державного регулювання [7].

Л. Федулова виокремлює такі моделі інноваційних політик, як модель стратегії «перенесення», модель стратегії «запозичення», модель стратегії «нарощування». Для України, яка вступає в період стабілізації й подальшого піднесення економіки, у перспективі характерним, на її думку, має бути створення третьої моделі. А у зв'язку із цим принципово змінюється ставлення до темпів, концепцій основних напрямів науково-технічного розвитку вітчизняної економіки, що становлять технологічну сутність інноваційної моделі [7, с. 196].

Науковець вважає головним напрямом інноваційної політики вдосконалення механізмів програмно-цільового фінансування, зокрема визначення нових пріоритетів і критичних технологій та інструментів стимулювання інноваційної діяльності (венчурні фонди, технопарки, непрямі механізми регулювання), а також увагу до кадрових проблем науки.

Учений-економіст С. Семів пропонує для оцінки інвестиційної привабливості регіонів і галузей економіки дослідити сильні та слабкі сторони виробничого потенціалу, наукового й технологічного рівня, транспортного забезпечення, можливостей збуту, якості трудових ресурсів і фінансового забезпечення [9, с. 473]. Цікавою з наукового погляду є методика, яку використовують у Росії. Рейтингова агенція «Експерт РА» під час розрахунку інвестиційної привабливості регіонів основними складниками називає інвестиційний ризик та інвестиційний потенціал [8, с. 136]. На цій основі створюються бізнес-карти окремих територій, за допомогою яких можна оцінити інвестиційну привабливість адміністративно-територіальних одиниць країни.

Для визначення інвестиційної привабливості в США розроблено рейтинг штатів на основі так званих статистичних карт, у яких наводяться дані щодо всіх штатів у вигляді чотирьох зведених індексів: економічної ефективності, ділової спроможності, потенціалу економічного розвитку території, умов податкової політики [10, с. 82].

Деякі автори пропонують оцінювати інвестиційну привабливість, визначаючи загальний підприємницький ризик, складниками якого є соціально-політичний, внутрішньоекономічний і зовнішньоекономічний ризику. У рейтингу інвестиційної привабливості регіонів Інституту реформ зроблено спробу використати як найважливіші фактори економічного розвитку регіону показники ринкової й фінансової інфраструктури, стану людських ресурсів [6].

На регіональному рівні пріоритетним є завдання порівняльного аналізу індикаторів економічного й соціального розвитку. Предметом міжрегіонального аналізу слугує широке коло процесів соціально-економічного життя регіонів, що описується

численними індикаторами, які різнобічно характеризують регіональну специфіку відтворювального процесу. Робляться спроби створення різних бізнес-карт міст і регіонів України. Однак ці бізнес-карти мають насамперед адресно-довідковий характер, у них вказано лише кількість підприємств і чисельність населення, що не дає повного уявлення про діловий клімат. За опублікованими бізнес-картами важко порівнювати регіони й території через відсутність однакового підходу до набору та складу показників, а також через непорівнюваність даних [1].

М. Долішній вважає: «У широкому розумінні регіональна політика – це система цілей і дій, що спрямовані на реалізацію інтересів держави щодо регіонів та внутрішніх інтересів самих регіонів, яка реалізується

за допомогою методів, що враховують історичну, етнічну, соціальну, економічну й екологічну специфіку територій». Учений наголошує, що за сучасних умов регіональна політика стає вагомим інструментом просторового регулювання соціально-економічного розвитку, особливо в тих сферах, де дія ринкових важелів обмежена (соціальної, екологічної, науково-технічної). Лише через механізми регіональної політики як важливого елемента загальнонаціональної стратегії можна активізувати внутрішні потенціали регіонів для соціально-економічного зростання територій і держави в цілому. Саме регіональна політика може стати універсальним засобом ефективного використання внутрішніх регіональних резервів, чого важко досягти за допомогою галузевих методів управління [4, с. 17].

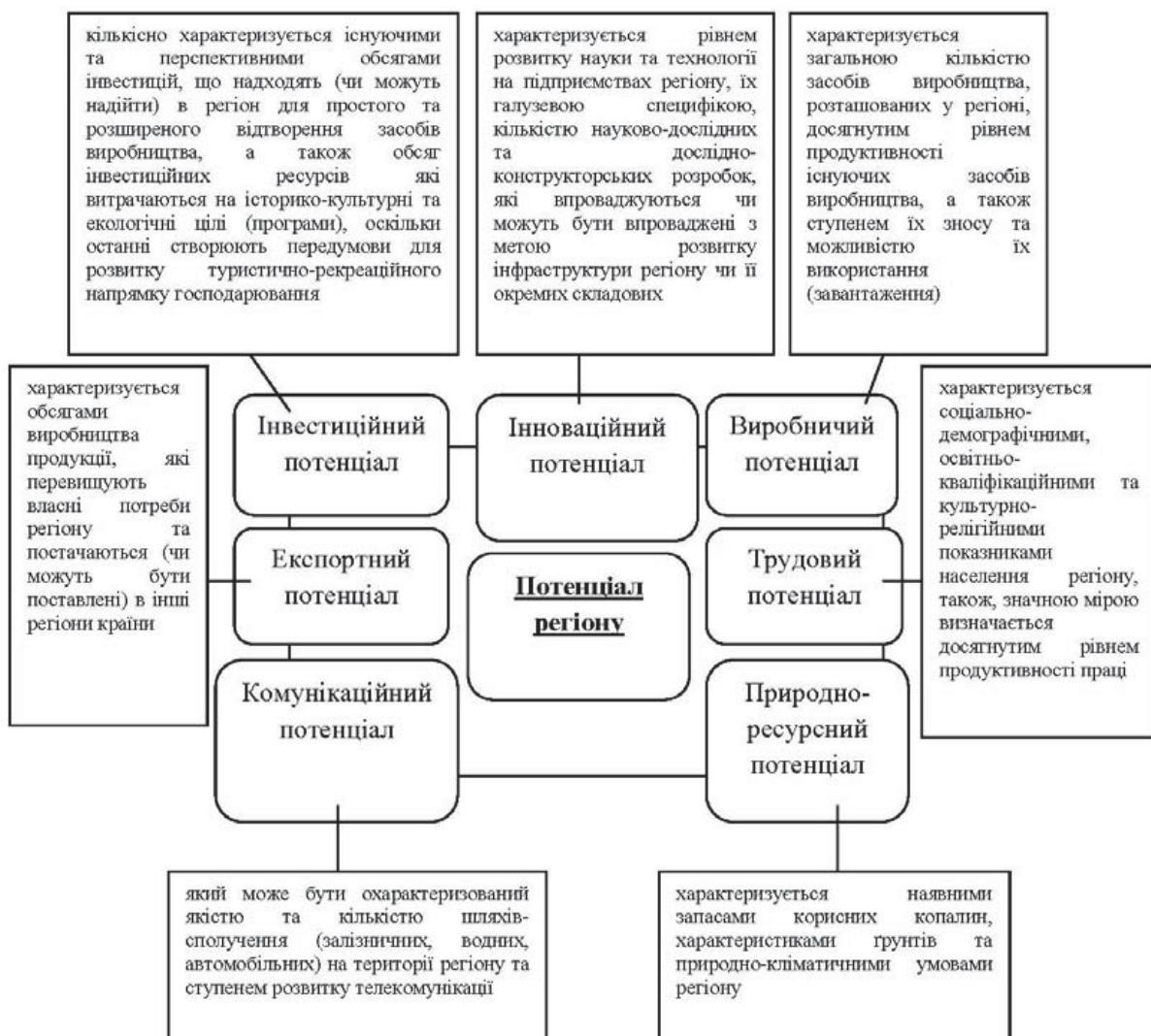

Рис. 1. Складові елементи потенціалу регіону

Інвестиційна привабливість регіону розглядається як комплексна характеристика, що складається з двох ключових підсистем: інвестиційного потенціалу та інвестиційного ризику. Інвестиційний потенціал – кількісна характеристика, яка враховує основні макроекономічні характеристики, насиченість території факторами виробництва (природними ресурсами, робочою силою, основними засобами, інфраструктурою тощо), споживчий попит населення та інші показники. Його розрахунок засновується на абсолютних статистичних показниках. Сукупний потенціал регіону включає такі інтегровані його види (потенціали):

1) ресурсно-сировинний, розрахований на основі середньозваженої забезпеченості території регіону балансовими запасами основних видів природних ресурсів;

2) виробничий – сукупний результат господарської діяльності населення в регіоні;

3) споживчий – сукупна купівельна спроможність населення регіону;

4) інфраструктурний, в основу розрахунку якого покладено оцінку економіко-географічного положення регіону та інфраструктурної насиченості його території;

5) інноваційний, під час розрахунку якого враховується комплекс науково-технічної діяльності в регіоні;

6) трудовий, для розрахунку якого використовуються дані про чисельність економічно активного населення та його освітній рівень;

7) інституційний, що розуміється як ступінь розвитку провідних інститутів ринкової економіки в регіоні;

8) фінансовий, виражений через загальну суму податкових та інших грошових надходжень до бюджетної системи з території цього регіону (див. рис. 1).

Інвестиційний ризик оцінює ймовірність втрати інвестицій і доходу від них. Ризик – характеристика ймовірнісна, якісна. На регіональному рівні можна виділити такі види ризику:

– політичний, що залежить від стабільності регіональної влади й політичної поляризації населення;

– економічний, пов'язаний із динамікою економічних процесів у регіоні;

– соціальний, який характеризується рівнем соціальної напруженості;

– кримінальний, що залежить від рівня злочинності з урахуванням тяжкості злочинів;

– екологічний, розрахований як інтегральний рівень забруднення навколишнього середовища;

– фінансовий, що відображає напруженість регіональних бюджетів та сукупні фінансові результати діяльності підприємств регіонів;

– законодавчий – сукупність правових норм, що регулюють економічні відносини на території (місцеві податки, пільги, обмеження тощо) [3].

Термін «потенціал» запозичено сучасною економікою з фізики, де він означає кількість енергії, яку накопичила система та яку вона спроможна реалізувати в роботі. Згідно з економічними словниками потенціал (з лат. *potentia* – сила) – це можливості, наявні сили, запаси, засоби, що можуть бути використані. В інших працях із проблематики потенціалу можна знайти спроби трактування цього поняття не просто як набору ресурсів і джерел їх утворення, а як складної системи з наявними зв'язками. У загальному значенні зміст терміна розкривається як ступінь потужності в якому-небудь відношенні, сукупність засобів, необхідних для чого-небудь [11].

Інвестиційний потенціал реалізується за рахунок економічного потенціалу за відповідних умов. Тобто наявність економічного потенціалу в країні приваблює інвесторів, проте рівень інвестиційного потенціалу характеризується показниками швидкості й легкості реалізації потреб інвестора. Відповідно, якщо економічний потенціал – це економічні можливості держави, що можуть бути використані для забезпечення всіх її матеріальних та інших потреб, то інвестиційний потенціал – це можливість використання економічного потенціалу країни (регіону, підприємства) для реалізації намірів, забезпечення потреб та очікувань інвестора [12].

На мезо- й макрорівнях управління інвестиційним потенціалом розглядається як комплексна характеристика сукупної

здатності економіки регіону чи держави щодо здійснення інвестиційної діяльності в усіх сферах, що охоплює не лише наявний інвестиційний капітал, а й сукупність об'єктивних передумов для інвестування, тобто так само визначається рівнем розвитку та ефективністю часткових потенціалів.

Вартісна оцінка інвестиційного потенціалу необхідна для забезпечення ефективного управління інвестиційною діяльністю в регіоні. Існують такі основні наукові підходи до вимірювання інвестиційного потенціалу регіону:

а) на основі показників ресурсної забезпеченості (інвестиційні ресурси та товари, суб'єктивні й об'єктивні чинники та умови, що впливають на активність суб'єкта господарювання);

б) на основі показників економічного доходу (вартісне вираження потоку підприємницьких послуг, викликаних коливанням запасу ресурсів, який дає змогу збільшувати продуктивність праці);

в) на основі комплексних (інтегральних, синтетичних) показників ресурсної забезпеченості, скорегованих на ймовірність залучення та використання інвестицій [5, с. 67–68].

Аналіз наявних наукових розробок із визначення рівня інвестиційної привабливості регіону, а також викладені міркування щодо недоцільності врахування в подібних методиках факторів, які опосередковано впливають на формування інвестиційної привабливості територій, дають змогу виділити фактори (і коло показників, що їх характеризують), які в комплексі цікавлять інвесторів та безпосередньо визначають обсяги інвестиційних надходжень.

Перелік цих регіональних складників має такий ієрархічний зміст:

1) *економіко-географічне положення*. Його можна оцінити за такими критеріями, як близькість регіону до кордонів держави, міра розвитку виробничої інфраструктури, зокрема, наявність транспортних коридорів, прикордонних терміналів, нафто-, газопроводів, ліній електропередачі загальнодержавного значення, близькість до Києва та інших розвинених промислових центрів України тощо;

2) *природно-ресурсний потенціал*: економічна оцінка мінеральних, земельних, лісових, рекреаційних ресурсів;

3) *трудоий потенціал*. Його можна оцінити за такими критеріями: а) наявність трудових ресурсів – густина населення, чисельність економічно активного населення (у розрахунку на 1 км²), пропозиція робочої сили на ринку праці; б) освітньо-кваліфікаційний рівень трудових ресурсів (у розрахунку на 10 тис. чол. економічно активного населення) – підготовка кваліфікованих робітників професійно-технічними навчальними закладами, підготовка кадрів вищих навчальних закладів I–IV рівнів акредитації, підвищення кваліфікації кадрів, кількість працівників, які навчалися новим професіям; в) вартість робочої сили – середньомісячна номінальна заробітна плата працівників;

4) *економічний потенціал*. Його найбільш доцільно визначити через обсяги ПДВ (у розрахунку на душу населення);

5) *місткість споживчого ринку*. Її можна оцінити за показниками сукупних витрат домогосподарств (у середньому за місяць у розрахунку на 1 домогосподарство), роздрібно-товарообороту та обсягу реалізованих послуг, оплачених населенням (у розрахунку на душу населення);

6) *інфраструктурний потенціал*, який пропонується оцінювати за показниками густоти автомобільних шляхів і залізниць, місткості АТС (на 10 тис. чол. населення), вартості основних засобів виробництва й розподілу електроенергії, газу та води (на душу населення);

7) *науково-технічний потенціал*, що оцінюється за кількістю спеціалістів, які виконують науково-технічні роботи (у розрахунку на 10 тис. чол. економічно активного населення), обсягом наукових і науково-технічних робіт (на душу населення), обсягом затрат на науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи;

8) *інвестиційні преференції*: наявність вільних економічних зон, територій пільгового інвестування в регіоні.

Під час оцінки інвестиційних ризиків вагоме значення мають такі моменти:

а) політичний ризик – наявність або відсутність політичної та кадрової стабільності, авторитетність місцевої влади;

б) економічний ризик – активність регіону в реалізації економічних реформ і регуляторної політики, адекватність інвестиційних намірів стратегії економічного розвитку регіону;

в) соціальний ризик – демографічне навантаження постійного населення, міжрегіональна й міждержавна міграції, грошові доходи населення, рівень розвитку соціальної інфраструктури в регіоні, кількість безробітного населення, криміногенна ситуація;

г) екологічний ризик – міра забрудненості навколишнього природного середовища, наявність зон екологічного лиха.

Забезпечити конкурентоспроможність можна лише визначеними й цілеспрямованими діями, які сприяють підвищенню конкурентоспроможності регіонального бізнесу за допомогою створення привабливих умов для його розвитку. Таким чином, регіони мають потребу в розробці інноваційно-інвестиційної стратегії розвитку, спрямованої на підвищення конкурентоспроможності. За умов ринкової економіки активна роль у стратегічному розвитку належить інвестиційній політиці, яка включає такі основні елементи:

- вибір джерел і методів фінансування інвестицій;
- визначення термінів реалізації;
- вибір органів, відповідальних за реалізацію інвестиційної політики;
- створення необхідної нормативно-правової бази функціонування ринку інвестицій;
- створення сприятливого інвестиційного клімату.

Для інвестора важливі ефективність функціонування регіону та ризику. У забезпеченні ефективності особливу роль відіграє його інвестиційна привабливість, у зв'язку із чим точна й об'єктивна оцінка потенціалу та ризиків є одним із пріоритетних завдань, вирішення якого дасть змогу згодом обґрунтувати адекватні заходи щодо підвищення інвестиційної привабливості.

Стрижень стратегії й тактики економічного зростання – орієнтація структурних трансформацій на розбудову ефективної та конкурентоспроможної економіки постіндустріального типу. На переконання

В. Базилевича, структурна перебудова економіки України – процес формування оптимальної структури економіки, адекватної соціально-орієнтованій ринковій системі постіндустріального типу та стратегічним національним інтересам країни.

Основні завдання структурної перебудови економіки на сучасній технологічній і ресурсній базі є такими:

- концентрація ресурсів на пріоритетних напрямках соціально-економічного розвитку з урахуванням національної специфіки;
- зміцнення технологічних порівняльних переваг вітчизняних товаровиробників щодо зарубіжних конкурентів;
- розвиток наукомісткого виробництва;
- зменшення залежності національної економіки від імпорту товарів і ресурсів;
- збільшення частки ресурсозощаджувального виробництва;
- подальший розвиток галузей «високих технологій»;
- підвищення рівня внутрішньої збалансованості економіки;
- створення розвиненого споживчого сектора економіки та сфери послуг [13].

У країнах із ринковою економікою значна увага приділяється актуальності дослідження факторів, які можуть негативно впливати на розвиток економіки, а також розробці випереджувальних заходів щодо їх повного чи часткового знешкодження. Саме тому вітчизняні й зарубіжні автори звертають увагу на існування суттєвих системних перешкод для формування інноваційної моделі розвитку України та руху її до статусу сучасної розвиненої країни світу. Цими перешкодами, зокрема, є такі явища:

- 1) відсутність чіткої стратегії науково-технічного й інноваційного розвитку держави;
- 2) недостатність фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень і впровадження інноваційних розробок;
- 3) недовершеність нормативно-правової системи регулювання й стимулювання інноваційної діяльності на тлі частих змін і суперечливого характеру чинного законодавства та відомчих актів;
- 4) невідповідність корпоративної структури, яка формується в Україні, головним вимогам інноваційного розвитку;

5) відсутність дієвої системи пріоритетів розвитку науково-технологічної сфери;

6) повільне формування сучасного й масштабного ринку інноваційної продукції;

7) неготовність апарату державного управління до предметної діяльності, спрямованої на інноваційний розвиток суспільства;

8) фізичне й моральне старіння науково-дослідницької бази та погіршення матеріального забезпечення науки;

9) скорочення наукового потенціалу й відсутність необхідної реорганізації мережі наукових установ;

10) проблема ставлення держави до підприємницької діяльності;

11) захист прав інвесторів, новаторів, власників;

12) вилучення фінансових ресурсів в аграрних товаровиробників через недосконалу цінову політику тощо.

Оцінка й прогнозування інноваційно-інвестиційної привабливості регіонів України мають безпосередньо пов'язуватись із державною регіональною політикою, метою якої є забезпечення розвитку окремих регіонів з урахуванням сукупності факторів, зокрема раціонального використання наявного економічного й природного потенціалу, територіального розподілу праці та взаємної економічної кооперації.

З огляду на багатокладність вітчизняної економіки та систему господарських взаємозв'язків суб'єктів ринку до пріоритетних сфер інноваційно-інвестиційної діяльності, що заслуговують на державну підтримку, можна віднести такі:

– високі технології, організація яких має спрямовуватись на виробництво високотехнологічних, конкурентоспроможних на світових ринках та імпортозамінних товарів;

– забезпечення виробництва екологічно чистої продовольчої продукції за рахунок підтримки мережі фермерських та особистих підсобних господарств;

– ресурсо- й енергозберігаючі, екологічно чисті технології, необхідні для більш глибокої переробки сировини;

– сучасні засоби комунікацій, виробництво засобів транспорту та зв'язку, створення й модернізацію транспортних та інформаційних мереж.

Наведені пріоритети мають становити основу системи державних, регіональних і галузевих інноваційно-інвестиційних програм та отримати першочергову підтримку. Їх вирішення позитивно вплине на інноваційно-інвестиційну привабливість країни в цілому та її регіонів зокрема. Інноваційно-інвестиційний процес має бути врегульованим, і регіон повинен формувати ефективну інноваційно-інвестиційну політику, спрямовану на покращення її привабливості [14].

Висновки та перспективи подальших розвідок. Немає єдиної методики, яка дала б змогу оцінити й прорахувати не лише ресурсну складову частину економічного потенціалу регіону, а й невикористані можливості. Саме на вирішенні цих питань зосереджуватимуться подальші дослідження й розробки. В інвестиційній привабливості важливу роль відіграють конкурентоспроможність регіональної влади, упровадження ефективних механізмів адміністративного управління та модернізація владних структур, формування базових мобілізаційних ідей для території.

Список використаної літератури:

1. Бережна І. Інвестиційно-інноваційний аспект розвитку національної економіки / І. Бережна // Інвестиції: практика та досвід. – 2010. – № 24. – С. 7–11.
2. Бондар В. Інноваційна політика України в контексті сталого розвитку та євроінтеграції / В. Бондар // Стратегія інноваційного розвитку економіки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://lukyanenko.at.ua/_ld/6/675____.pdf.
3. Дрич А. Основні способи досягнення інвестиційної привабливості України / А. Дрич // Вісник Національного банку України. – 2010. – № 4. – С. 40–41.
4. Долішній М. Регіональна політика на рубежі XX – XXI століть: нові пріоритети / М. Долішній. – К. : Наукова думка, 2006. – 512 с.
5. Жулавський А. Фактори відтворення інвестиційного потенціалу регіону / А. Жулавський, Я. Кобушко // Економічний простір. – 2011. – № 45. – С. 64–74.
6. Інвестиційний рейтинг регіонів України // Економічне есе. – К. : Інститут реформ, 2002. – Вип. 2(13). – С. 134.
7. Інноваційний розвиток економіки: модель, система управління, державна по-

- літика / за ред. Л. Федулової. – К. : Основа, 2005. – 522 с.
8. Крейнина М. Анализ финансового состояния и инвестиционной привлекательности акционерных обществ в промышленности, строительстве и торговле / М. Крейнина. – М. : АО «ДИК» ; МВ-Центр, 1994. – 256 с.
9. Семів С. Теоретико-методичні аспекти оцінки інвестиційної привабливості регіонів і галузей економіки / С. Семів // Проблемы развития внешнеэкономических связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект : сб. науч. трудов. – Донецк, 2001. – Ч. 2. – С. 473–475.
10. Пилипак О. Інвестиційна привабливість регіонів України: соціально-економічний аспект / О. Пилипак // Економіка України. – 2004. – № 8. – С. 82–85.
11. Уліганинець Г. Питання про сутність терміну «економічний потенціал» / Г. Уліганинець [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/14.NTP_2007/Economics/21654.doc.htm.
12. Шевченко-Котенко І. Інвестиційний потенціал України / І. Шевченко-Котенко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://conf.chv.ua/book/2009.pdf>.
13. Інноваційний розвиток економіки: модель, система управління, державна політика / за ред. Л. Федулової. – К. : Основа, 2005. – 522 с.
14. Папп В. Пріоритетні напрями формування регіональної інноваційно-інвестиційної політики / В. Папп // Економіст. – 2007. – № 9. – С. 40–42.
-

Лещинский В. П. Взаимосвязь инвестиционной привлекательности и инновационной модели развития региона

Рассматриваются вопросы, связанные с инвестиционной привлекательностью регионов. Охарактеризована инновационная модель развития экономики страны.

Ключевые слова: инновационная модель, развитие, инвестиционный потенциал, регион, экономическая политика.

Leschinsky V. Intercommunication of investment attractiveness and innovative model of development of region

Questions are examined related to the investment attractiveness of regions. This description of innovative model of development of economy of country.

Key words: innovative model, development, investment potential, region, economic politics.